

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΟΥΓΚΩ ὑπὸ Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Κοντὰ 'εἰς μὲς ἀκρογιαλιᾶς τ' ἀσημαμένο κῶμα
'Ανθοῦσε μιά τριανταφυλλιά
Καί 'ξάπλωνε τὴν ἀγκαλιὰ
'Σ ἀραχνιασμένο μνήμα.

—Γιὰ πές μου, μνήμα, νὰ χαρῆς
Τὰ βιαιάτα ποῦ σκεπάζεις,
'Σ αὐτὸ τὸ χῶμα τὸ βαρὺ
Τί κάμνεις κάθε λιγερή,
Κάθε κορμὶ 'ποῦ ἀρπάζεις;

—Πές μου καὶ σὺ, τριανταφυλλιά,
Τί γίνετ' ἡ δροσιά σου,
'Ποῦ 'σὰ διαμάντι σιγαλὰ
'Σ τὰ φύλλα σου κατρακυλᾷ
Καὶ λούζει τὰ κλαδιὰ σου;

—'Εγὼ 'εἰς τῆς κόρης τὰ μαλλιά
Μοσχοβολῶ μὲ χάρι'
Δίνω τραγοῦδι 'εἰς τὸ πουλί.
Καὶ μ' ἔχ' ἡ ἀνοιξὶ στολῆ
Κ' ἡ Ἐκκλησιὰ καμάρι.

—Κ' ἐγὼ, λουλουδι μάταιο,
Τὸν κόσμον ξεκουράζω.
Πέρνω τὴ χήρα, τ' ὄρφανὰ
Κ' ἐκεῖ ψηλὰ 'εἰς τὸν οὐρανὸν
'Αγγέλους ἀναιθάζω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

Ο ΜΩΡΘΗΣΙΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

'Ἡ γυναῖκά μου Μαρούκα ἔχει κόκκινα χειλάκια,
Τριανταφυλλένιχον ὄψιν καὶ γλυκὰ γλυκὰ ματάκια.
'Σ τὸ πλευρὸ μου ἀφοῦ τὴν ἔχω 'άν τρυγόνι μου πιστὸ,
Πόσος κόσμος μὲ χαϊδεύει, πόσους φίλους τὴν χρωστῶ!
Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!—'Αντίς μιὰ νὰ εἶχα δέκα!

Νέο βλέπω κάθε 'μέρα εἰς τὸ σπίτι μου στολίδι,
Κ' εἰς τὰ δάκτυλά της νέο κάθε 'μέρα δακτυλίδι.
'Ἐξοδεύει μὲ σακκούλα, πουρνὸ βράδου, ἀνοικτή,
Τρέμει μὴ μὲ δώση βάρος καὶ π α ρ ἄ δὲν μὲ ζητεῖ.
Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!—'Αντίς μιὰ νὰ εἶχα δέκα!

'Σ τοὺς χορούς μας τὴν πηγαίνω; Νὰ κατόπι καθαλλίεροι.
Παγωτὰ καὶ λεμονάδικις ὁ καθέναις τὴν προσφέρει,
Κ' εἰς ἑμένα τότο ρόμι ὡς ὅπου νὰ ζαλισθῶ...
Κ' ἡ γυναῖκά μου μ' ἀφίνει σιγανὰ νὰ κοιμηθῶ...
Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!—'Αντίς μιὰ νὰ εἶχα δέκα!

Τὸ παιδί μας βγάνει δόντια ἢ καττούφισσε κομμάτι;—
Χίλοι φίλοι τ' ἀγκαλιάζουν, μὲ πατὴρ τὸ βλέπουν μάτι.
Νὰ φανῆ 'εἰς αὐτοὺς ἀγνώμων ἡ Μαρούκα δὲν ἀργεῖ,
Καὶ τὸ χέρι τους τὸ σφίγγει... ἀπὸ μητρικὴ στοργή!
Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!—'Αντίς μιὰ νὰ εἶχα δέκα!

Προχθές 'τρόμαξα κομμάτι' ἔξαφνα καὶ παρ' ἐλπίδα
Νὰ φιλῆ καὶ νὰ χαϊδεύῃ ἕνα φίλον μας τὴν εἶδα.
«—Γ' εἶν' αὐτὸ 'ποῦ κάμνεις;...» λέγω. Αὐτὴ πάλε τὸν φιλεῖ.
«—'Αχ, τὸν ἀγαπῶ! μὲ λέγει, γιατί σ' ἀγαπᾷ πολὺ.»
Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!—'Αντίς μιὰ νὰ εἶχα δέκα!

Τὴν ἡμέρα πάντα λείπω, καὶ δουλειὰς τὴν νύκτα ἔχω.
Εἰς τ' Ἀνάπλι τὴν ἀφίνω, κ' εἰς τὸ Ἄργος συχνοτρέχω.
'Ἡ Μαρούκα δὲν μαλόνει ἂν πλαγιάζω χωριστὰ.
Εἰς τὸ σπίτι μας τὴν νύκτα συναναστροφὴν βασιτᾶ.
Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!—'Αντίς μιὰ νὰ εἶχα δέκα!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

Α'.

Μὲ ἀνεμώνην ἔστειψα τοῦτ' πενιχρούς μου στίχους,
Ὅθι εἰς τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς παρήξα στιγμιαίως.
'Ἐκεῖνο πλὴν ἐπέρασε καθὼς πνοὴ ταχέως,
Καὶ οὗτοι ὁμοιάζουσιν ἀποθανόντος ἔχους.

'Ὡς ἀνεμών' εἰς τὴν ψυχρὰν πνοὴν τῆς ἡλικίας
Σῶμα γυμνὸν αἰ μείνωσιν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου
Τοῦ χρόνου ὅτ' εὐφρόσυνος ἐπέρα ἡ ζωὴ μου
Μετ' ἀμιγῶν ἀνέσεων καὶ ἄνευ τῆς κακίας.

Β'.

Τί μ' ὠφελεῖ θεσπέσιος ὁ νοῦς μου ἐὰν ᾔται,
'Αφοῦ θνητὸν τὸ σῶμά μου, ἀφοῦ ὁ βίος σφαῖρα;
Τί μ' ὠφελεῖ ἡ πλάστις μου ἐὰν ᾔται ἀνωτέρω,
'Αφ' οὗ συνανεστύρησαν μαζὴ τῆς καὶ εἶδοναι;